

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 767/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. – адвоката О.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 40 К.474/2014 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 2 Кж1 53/16(2014) од 12.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. – адвоката О.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 40 К.474/2014 од 16.11.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу 2 Кж1 53/16(2014) од 12.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 40 К.474/2014 од 16.11.2015. године окривљени М.В. је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан затвора, с тим што ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако исплати остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка исплати приватном тужиоцу М.Ђ. износ од 138.750,00 динара, те да на име паушалног износа исплати у корист буџетских средстава суда износ од 3.000,00 динара, а све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под

претњом принудног извршења. Приватни тужилац М.Ђ. је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2 Кж1 53/16(2014) од 12.04.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.В. и његовог браниоца – адвоката О.П. и потврђена је пресуда Основног суда у Пожаревцу 40 К.474/14 од 16.11.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.В. – адвокат О.П. због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целини првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном или другостепеном суду или да у целини преиначи првостепену и другостепену одлуку или само другостепену одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да суд није требало да окривљеног М.В. огласи кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, већ је био у обавези да примени одредбу члана 170. став 4. КЗ, која предвиђа некажњивост за кривична дела увреда из члана 170. став 1. до 3. КЗ под законом одређеним условима. Ово имајући у виду да су у конкретном случају, по мишљењу одбране, кумулативно остварени и објективни и субјективни услов да се у односу на окривљеног примени члан 170. став 4. КЗ, будући да код окривљеног није постојала намера омаловажавања приватног тужиоца, већ искључиво намера да заштити своја права и одбрани своје интересе.

Изнети наводи захтева се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени М.В. „..... у предмету П.бр.1111/14-56 пред Основним судом у Пожаревцу предао писмени поднесак под називом „одговор на тужбу“, у коме је увредио приватног тужиоца М.Ђ., наводећи увредљиве и омаловажавајуће речи: Тужилац је огрезао у преварним радњама, стекао огромно искуство у спорењу са свима са којима је радио и био у пословним или облигационим односима, па је тако и овде видео шансу за солидарну превару“, јасно и недвосмислено произилазе сва битна законска обележја кривичног

дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом и с тим у вези код окривљеног намера омаловажавања приватног тужиоца. Имајући у виду наведено, те да у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци првостепене пресуде није написано да је увредљива изјава дата у одбрани неког права или заштити оправданих интереса и да код окривљеног није постојала намера омаловажавања приватног тужиоца, то нижестепени судови по налажењу Врховног касационог суда нису повредили кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да суд није уопште ценио околности под којима је окривљени изнео наведене речи које се односе на приватног тужиоца, а које су последица нерешених имовинскоправних односа на релацији приватног тужиоца према окривљеном и недозвољених радњи приватног тужиоца, те да је суд погрешно утврдио да се приватни тужилац осећао увређеним пошто је то у супротности са исказом самог приватног тужиоца и његовим понашањем током кривичног поступка, као и да суд није дао ваљане разлоге зашто није прихватио одбрану окривљеног да он није аутор инкриминисаног поднеска, погрешно ценећи да је окривљени поступао са директним умишљајем, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. - адвоката О.П., то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.